

05/07/2006

Federació

Article d'opinió publicat al Diari Avui sobre la situació actual del ciclisme

<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />

¿De veritat pretenem que només a base de plans i suplementos energètics un grup de 150 homes es passi 21 dies de juliol, des de les 11 del matí fins a les 5 de la tarda, a sobre d'una bicicleta?

Doncs això és el Tour de França: 3.000 quilòmetres en 3 setmanes de plena canàcula, travessant els Alps i els Pirineus i pujant muntanyes de 2.000 metres. Amb cotxe ja em cansa, imagina't si ho has de fer amb bicicleta. No hi ha cos humà que ho resisteixi. Però ara mateix preferim ser hipòcrites: exigim que un corredor aguanti tot això sense ajudes sobrenaturals, i en canvi comprem que un futbolista es queixi quan en una mateixa setmana ha de jugar dos partits de 90 minuts.

Dit d'una altra manera, si volem que els corredors de bici vagin tot el dia com motos, els hem de deixar que es dopin. El ciclisme d'alta competició és espectacle i l'espectacle el garanteix el dopatge. Si a un escriptor li aplaudim la creació literària que té lloc sota els efectes de l'alcohol, si celebrem que un cantant pugi a un escenari havent pres substàncies estupefaents de tota mena, per què li neguem a un ciclista la possibilitat de fer-nos una mica

mÃ©s feliÃ§os millorant el seu rendiment amb alguna substÃncia que ara no estÃ permesa?
Alguns diuen que l'Ãs d'aquests productes adúltera la prova. Ni mÃ©s ni menys que la FÃrmula 1 l'adúltera que no tots els corredors disposin del mateix cotxe. I l'adúltera nomÃ©s fins a un lÃmit: ja els asseguro que, encara que em prenguÃs tots els productes dopants que hi ha ara mateix al mercat, no passaria del primer revolt del Tourmalet. El dopatge, doncs, Ã©s l'Ãltima possibilitat que tÃ© el ciclisme per evitar la seva desapariciÃ³ com a esport televisiu. De fet, el ciclisme ja no existeix. NomÃ©s existeix el Tour. La Vuelta i el Giro s'han convertit en competicions prÃcticament clandestines. Si tambÃ© es volen carregar el Tour, continuÃn aixÃ, sisplau. Les audiÃncies cauen a mesura que s'estreny el cercle contra el dopatge. En pocs anys veurem el ciclisme com un esport prehistÃric amb el mateix component inhumÃ d'aquells gladiadors que lluitaven contra lleons al Colosseu de Roma. I recordarem, admirats, el cas d'un ciclista que no havia guanyat mai cap gran volta fins que va tenir un cÃncer, i un cop va superar la malaltia, es va comenÃçar a endur un Tour darrere l'altre, fins a 7 de consecutius. PerÃ² allÃ² eren altres temps. Eren els temps en quÃ el dopatge ens permetia fabricar superherois i ens ajudava a tenir unes millors migdiades d'estiu. Eren els temps previs a la desapariciÃ³ d'un dels grans esports de la nostra infÃncia.

Albert Om

Article publicat el 4 de juliol al Diari Avui

[1]

Links

[1] <https://www.ciclisme.cat/printpdf/node/3000356>